



برای همه ما روشن است که جنگ در افغانستان با قدرت گرفتن طالبان در کابل طبق خواست ما به پایان نرسید. ما کاملاً از سقوط سریع ۱۱ روزه ارتش افغانستان و فروپاشی دولت آنها غافل شدیم. اطلاعات زیادی وجود داشت که به وضوح نشان می‌داد نتیجه احتمالی عقب نشینی ما، فروپاشی ارتش و فروپاشی دولت بود. عقب نشینی ایالات متحده یک موفقیت لجستیکی اما یک شکست استراتژیک بود.



می‌خواهم کلان نگاه کنم. نمی‌توان ماه‌های پایانی ما در افغانستان را بدون نگاه کردن به حضور ۲۰ ساله درک کرد. هر کسی که می‌گوید چند ماه گذشته شکست خوردیم اما همه چیز قبل از آن عالی بود، درست توجه نکرده است. در سال ۲۰۱۵ طالبان اولین منطقه خود را از سال ۲۰۰۱ فتح کرد تا اکتبر ۲۰۱۸ دولت افغانستان تنها ۵۴ درصد از ۴۰۷ منطقه را تحت کنترل داشت و تا ماه می ۲۰۲۰ دولت افغانستان کمتر از یک سوم ۴۰۷ منطقه افغانستان را تحت کنترل داشت. ما از حمایت مالی و پوشش هوایی استفاده کردیم و دولت افغانستان به شکست ادامه داد تا سال ۲۰۲۱. مشخص بود که ۲ هزار و ۵۰۰ سرباز نمی‌توانند با موفقیت از دولتی حمایت کنند که سال‌هاست در حال از دست دادن زمین و حمایت خود از طالبان بوده است. اجازه بدهید یک سؤال دیگر از شما پرسم: با دانستن آنچه شما اکنون می‌دانید اگر یک سال دیگر در افغانستان می‌ماندیم آیا تفاوت اساسی ایجاد می‌کرد؟ یک سال دیگر حمایت از دولت فاسد و ارتشی که به تنهایی نمی‌تواند نتیجه متفاوتی به ما نهد.

من نگرانی‌هایم را در مورد فروپاشی سریع نیروهای دفاعی و امنیت ملی افغانستان، دولت افغانستان و شکست سرویس اطلاعات مان به اشتراک می‌گذارم. ما به چند پاسخ نیاز داریم پس از دو دهه سرمایه‌گذاری نزدیک به ۲ تریلیون دلار و مهم‌تر از همه زندگی تقریباً ۲ هزار و ۵۰۰ سرباز آمریکایی ملت ما باید یک گزارش کامل و صادقانه از دخالت دولت ایالات متحده در افغانستان از زمان حملات تروریستی ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ دریافت کند.

[۱] Jack Francis Reed - [۲] Jim Inhofe - [۳] Lloyd Austin - [۴] Gen. Milley - [۵] Elizabeth Ann Warren - [۶] Ladda Tammy Duckworth